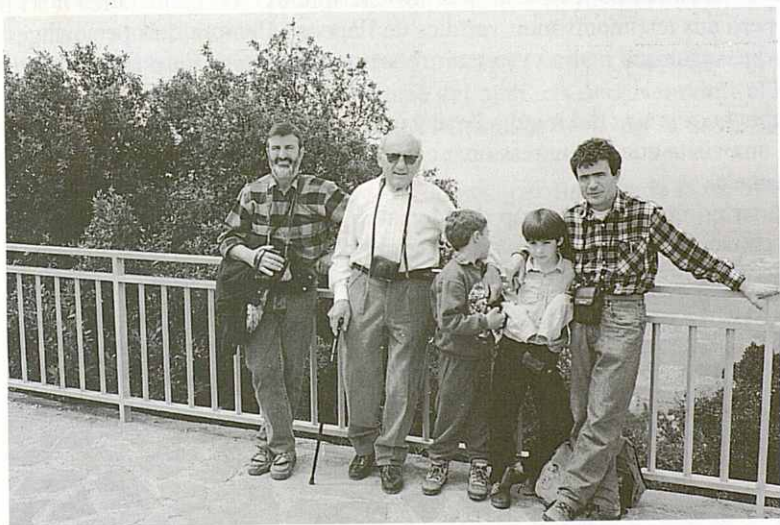

McKinley per l'esperó obert per l'expedició que ell encapçalava a l'any 1961. Pel que es veu els han frapat molt les bellíssimes imatges polars de les geleres, dels cims, dels animals, dels pobles i dels esquimals. És un fet que trobem ben curiós perquè normalment els nens d'aquesta edat acostumem a avorrir-se i fins it tot adormir-se quan veuen pel·lícules i reportatges de muntanya.

Mentre anem fent el camí de retorn cap al monestir ens creuem amb dos escaladors i Cassin s'hi atura al davant, els saluda i els revisa el material d'escalada que porten mentre en fa algun comentari amb ells. Quan reprenem el camí, a mi que m'he quedat a l'últim, m'aturen i pregunten. Oi que és Cassin? Sí, éll, Riccardo Cassin els responc. Em diuen que ahir van ser a Granollers veient la pel·lícula del McKinley i que avui, en veure aquell senyor gran per allà que mirava a tot el seu voltant i que feia fotografies, van pensar que podia ser ell. Finalment arribem a la plaça del monestir, atapeïda de gent, i després d'una curta visita a l'interior del monestir, en sortim, gairebé fugint, atabalats de tanta aglomeració de gent. Enyorem, altra volta, la pau i la tranquil·litat de la muntanya.

J. Miralles

Cassin al mirador de Sant Jeroni

Mentre els homes i alguns vaitets de la nostra comitiva pujaven a St. Joan amb el funicular per fer una caminada, la resta ens vàrem quedar a baix amb l'Irma, a qui no convenen gaire els canvis bruscs d'alçada. Per aquest motiu, aquest any la pujada es va fer en cotxe fins a Montserrat per tal d'evitar que l'aeri la pugués trasbalsar.

Vàrem ensopegar que havia arribat aquella matinada a Montserrat un munt de caminadors que venien de Barcelona a peu, i que a aquelles hores estaven estirats per damunt de tota la plaça, ficats als sacs de dormir, i reposant de la pallisa de la caminada. Va ser un gran esclat de coloraines, a la plegada que una visió molt especial, la